

TITELSONG ♪ ¹

(Los te beluisteren)

I. AYA

Aya DeWinter ligt al een tijdje wakker. Hoewel de schemering inmiddels heeft ingezet, zijn Salma en Mila nog niet binnengekomen met het ontbijt. Peinzend tuurt ze naar het plafond. Ze heeft amper geslapen. Gistermiddag is haar vader heengegaan. Een lang ziekbed is hem gelukkig bespaard gebleven. Toch klopt er iets niet. Het knaagt als een rat aan een homp kaas. Natuurlijk werd haar vader ouder, zeker de laatste manen. Hij maakte zich zorgen, maar deze aftakeling ging te snel. Veel te snel. Of ziet ze spoken? Is ze zo vervuld van verdriet en gemis dat ze een verklaring zoekt voor iets wat er niet is. Toen zomers geleden haar moeder heenging werd Aleksander DeWinter, regent van Amare en groothoofd van de Negen Verenigde Rijken, haar steun en toeverlaat. En Aya de zijne. In stilte bereidde hij zijn oogappel voor op haar taak, zijn opvolging. Aya dacht dat ze nog alle tijd zou hebben om te groeien in die rol, maar dat is haar niet gegund. Nu erft ze niet alleen haar geboorteland Amare, maar ook de verantwoordelijkheid voor de Negen Verenigde Rijken. Een erfenis ontstaan uit strijd, samengehouden door haar familie. Na de grote

¹ ♪ *Ruelle: Live Like Legends*

oorlog werd Aleksander DeWinter gekozen als de verbinder van het rijk, omdat de andere leiders alleen hem die taak toevertrouwden. Hij bracht de uiteengevallen rijken weer bij elkaar. Hun lot ligt nu in haar handen, ook al weet dat niemand nog. Zuchtend schuift Aya de dekens van zich af en loopt op blote voeten het dakterras op. De zon komt eindelijk op en hoewel er een rilling over haar rug loopt blijft ze toch staan. Ondanks alles houdt ze van dit moment: de kleuren aan de hemel, de frisheid in de lucht en de rust van de stad die zich voor haar ogen uitstrekt. Boven haar hoofd wappert de vlag van Amare in de ochtendbries. Er hangt een fijne nevel boven de huizen. Uit de schoorstenen komen kleine sliertjes rook. Het stadhuis van de familie DeWinter is de hoogstgelegen woning van de stad. Gebouwd op de top van de heuvel kun je vanaf het dak in alle windrichtingen kijken. Amare is de afgelopen decennia uitgegroeid tot een welvarende stad en de woning van de regent en grootheerser heeft de grandeur die daarbij past. Boven de rivier de Marône ten noordoosten van de stad ziet ze de wijnvelden waar de boeren al aan het werk zijn liggen. Even krult haar mondhoek omhoog. Het leven gaat door. Onmiddellijk rolt de deken van verdriet weer over haar heen en buigt ze haar hoofd. Waarom voelt het zo oneerlijk? Buiten begint een nieuwe dag, maar hier voelt het alsof alles stilstaat. Pas als ze binnen glas hoort rinkelen, stapt ze haar kamer in en ziet hoe Salma de schaal met thee en fruit op tafel zet. Vlug pakt ze haar mantel, al heeft de vrouw die haar heeft opgevoed haar allang gezien.

“Stond u weer buiten in de kou, mijn vrouwe?” moppert ze. “Dit is niet het moment om ziek te worden.”

“Zo snel word ik niet ziek,” verzucht Aya. “Niet zoals vader.”

Zonder iets te zeggen slaat de oudere vrouw haar armen om Aya's schouders, die dankbaar haar ogen sluit. Even laat ze het verdriet toe, om snel weer naar achteren te stappen. Dit is niet het moment om zwakte te tonen. Ze moet sterk blijven. Wat er de aankomende

zonnen gaat komen, wordt al moeilijk genoeg. Met gebalde vuisten loopt ze naar de tafel en pakt de thee van het blad. Nog voordat haar vader goed en wel begraven was, is het gekonkel al begonnen. De vraag over wie de opvolger van de grootheerser moet worden, houdt de raad van Amare behoorlijk bezig. Aya is de enige dochter van Aleksander en Alina DeWinter, iets wat blijkbaar tot enige zorg heeft geleid. Enige zonnen voor zijn heengaan had haar vader haar meegenomen naar het oude gedeelte van de bibliotheek, waar hij haar verteld had dat de schriftgeleerde en geestelijk vader van Amare, Illias van Axel, al manen op zoek was naar duidelijkheid over zijn opvolging. Aya had verbaasd gereageerd. Haar vader bereidde haar zolang ze zich kon herinneren voor op die taak. Nu bleek er ineens twijfel te ontstaan over de rechtsgeldigheid van haar positie. Het probleem lag niet bij het leiderschap van Amare. Aya zal zonder twijfel de volgende regentes worden. De onzekerheid ligt in haar taak als grootheerser van alle rijken. De regels daarover waren niet helder. Ging de opvolging nu via de eerste zoon, of de eerstgeborene? Haar vader oogde dan ook opgelucht toen hij haar twee vergeelde perkamenten liet zien, waarmee haar opvolging legitiem werd bevonden. Eindelijk hadden ze het ontbrekende document in de krochten van de bibliotheek gevonden. Een stamboom die terugging tot het begin der tijden, beginnende bij de allereerste grootheerser: aartsvader Arsyā. Documenten van voor de grote oorlog waren schaars en deze vondst was dan ook spectaculair te noemen. En het werd nog beter. De opvolging verliep altijd via het oudste kind. Dat gegeven verklaarde de ontstane verwarring. De eerstgeborene was simpelweg nog nooit een dochter geweest. Nu begreep ze ook de zorg van haar vader. Dit zou immers niet bij iedereen in goede aarde vallen. Het tweede perkament was een notitie uit de oude geschriften waar de wetten in staan. Ook daarin werd de eerstgeborene van de grootheerser als rechtmatige opvolger